

Att vittna om livsavgörelsen

Vittnesbördets plats i gudstjänst och i personliga möten har så gott som tystnat.

Jag menar den enkla berättelsen om något stort och viktigt i den kristna människans liv.

Som mycket ung var mitt vittnesbörd från plattformen: *"Jag är glad att jag är frälst"*. Det räckte då, men idag skulle det väl vara lite platt även om det fortfarande är sant, många år har gått och livet har bjudit på både glädje och sorg, besvikelser och överraskningar. Har Gud varit med? Hur har erfarenheten av Gud sett ut på vägen? Berättelser om Guds tilltal nu, tror jag är viktigt för att människor skall tro, men också i själavårdande syfte. Berättelsen om Guds ingripande i våra liv, om det som sker på djupet och som får konsekvenser och märks i vardagen, den berättelsen är viktig. Gudsupplevelsen kan se mycket olika ut, därför att vi är olika som personer, men Gud är den samme.

Lidman i ny tolkning

Jag har tidigare läst en del av **Sven Lidmans** böcker, men har haft svårt att orka läsa till slut. Jag upplevde språket en aning mossigt om jag skall vara ärlig. Avsnittet om **hans omvändelse har jag tidigare läst och gripits av**. Nu läser jag den igen i en ny tappning i boken **"Naken på Nådens strand"**. Det är Tomas Sjödin som gjort ett urval av Sven Lidmans predikningar och gett dem ett språk som är mera tillgängligt för dagens människor men ändå lyckats bevara den Lidmanska skärpan.

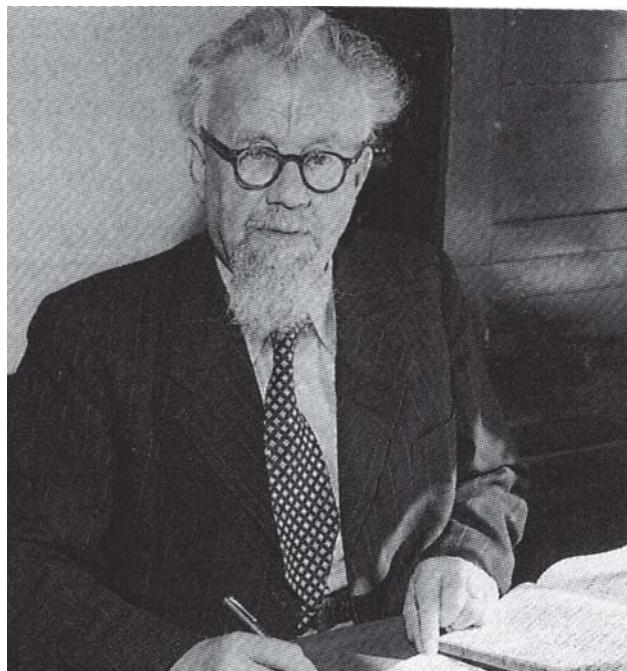
Lidman berättar hur han kommit till en punkt i sitt liv där han inte kunde se någon ljusning. Han kunde inte längre skriva, han hade nått botten och kände att livet inte var värt att leva. Hans vänner var mycket oroadе för vad som skulle hända.

Vändpunkten

"Du måste skriva" sa en vän till honom innan han lämnade honom den mörka kvällen. Lidman säger senare: *"medan jag satt där, en människa utan hopp, utan kraft, utan sammanhang, började en hjälplös och trevande bön växa fram ur mitt inre."*

*Lär mig Gud, i dina händer
lämna livets små och stora ting,
taga sorgen som du sänder,
som en plogbill, vilken vänder
hjärtats åker kring.*

När jag sagt detta tyst och stilla och hjälplöst för mig själv tänkte jag: men det här är ju vers! Och jag som inte har skrivit någon dikt på ett helt år! Det måste jag skriva ner."

Han reser sig, skriver och medan han skriver de sista raderna säger han: "Det skedde en sällsam förvandling. Min blå kavajkostym var ett ljust silverskimrande stoff: Mina händer var ljusa. Mina fingrar som höll i reservoarpennan var som ljuslågor medan jag skrev de sista versraderna.

Och när jag reste mig från skrivstolen och gick ut på golvet var jag helt och hållet ljus - klädd i ljus – förvandlad till ljus: ett levande ljus. Jag var inte på något sätt rädd. Varken rädd eller förvirrad eller förvånad. Nej i den stunden hade jag en känsla av att jag gick i mina riktiga kläder – i kläder som var avsedda och sydda för mig. Lite senare skriver han: "Jag lämnade min gamla kostym." En dramatisk berättelse om livsförvandling.

I vår psalmbok har vi psalm 234 av Sven Lidman där jag kan höra ett eko

av hans frälsningsupplevelse.

*O salighet, o gåtfullhet, o Kristi törnekrona
som mer än världens vishet vet och
varje synd kan sona.*

*Jag träder nu till korset fram ur dödens
syndaländer
att ge min själ liksom ett lamm i Jesu
frälsarhänder.*

*Jag svär dig trohet, ödmjukhet och lydnad
intill döden
Från denna stund till evighet du vårdar
mina öden*

*Nu all min synd du tagit har
– av fröjd vill hjärtat gråta,
jag är ditt barn
- du är min Far
– o salighetens gåta.*

Britt-Inger Berggren

